

Епізод 1

Убивця схопив свою жертву за горлянку та почав безжально душити. Жертва намагалася противитися й сіпатися, проте сили були надто нерівні. Двоє чоловіків зійшлися у смертельній сутичці, з ненавистю намагаючись побороти одне одного. Виграти міг тільки один.

*Згодом почала переважати сила дужчого опонента.
За якусь мить усе скінчилося.*

ЕПІЗОД 2

Дорога під колесами автомобіля плелася безкінечною стрічкою, то здіймаючись угору, то опускаючись донизу. На величезній швидкості це надавало їй певної схожості з американськими гірками. На спусках шалений потік повітря, який потрапляв під передні фари, здавалося, здіймав автомобіль у небо. Проте невблаганні закони аеродинаміки жорстоко розбивали його наміри об шорсткий асфальт.

Величезні рекламні щити з обох боків траси змінювали одне одного ледь не кожні сто метрів. Вони ненав'язливо пропонували послуги металопрокату, ремонту автівок чи заохочували подорожніх випробувати на собі всі принади відпочинкового комплексу, на території якого, звісно ж, повітря — найчистіше, трава — найзеленіша, а ціни — найнижчі. Мене завжди дратували такі боги маркетингу. Копіюючи один одного, вони пнулися зі шкіри, щоб переманити ще одного туриста. Особливо, коли його блискуча лисина, сандалі з розпущеними шлейками та безоправні окуляри видавали в ньому заможного іноземця — американця, німця чи бодай поляка.

— Усе-таки добре, що ми ніколи не плануємо наші поїздки в Карпати заздалегідь, а розбираємося прямисінько на місці за ситуацією, — сказав я, повторюючи цю фразу вже, мабуть, утретє за сьогодні.

Денис із Максимом іронічно презирнулися на передніх сидіннях. Без зайвих слів вони дали зрозуміти, що давно усвідомили мої уподобання щодо відпочинку в горах.

— Хай ті приїжджі з дальнього зарубіжжя розміщаються у своїх номерах люкс, а я можу й під відкритим небом заночувати, — довершив я тим часом, але мовчанка в салоні означала, що моїм друзям ця тема вже відверто остогидла.

— Віталіку, скільки ще до Славського залишилося? — сидячи за кермом, спитав Денис нашого четвертого товариша. Він сидів поруч мене зі смартфоном у руках.

Віталік перевів погляд з вікна у свій гаджет:

— Та десь кілометрів із десять, якщо геолокація не бреше.

Маленький трикутник на екрані Віталікового смартфона вперто крокував віртуальною картою. Це додавало мені якоїсь незрозумілої впевненості в досягненні кінцевої мети, хоч для цього було достатньо просто визирнути з вікна й побачити, як повз нас із величезною швидкістю пролетів ще один білборд. Цього разу вже із зображенням усміхненої дівчини в червоному комбінезоні та з жовтою каскою на голові, яка, вочевидь, рекламувала якусь будівельну компанію.

— Шкода, що знову без дівчат, — справедливо зауважив Максим. — Підозрюю, що місцеві з осторогою поглядатимуть на чотирьох хлопців, які разом приїхали відпочивати в Карпати.

Усі разом голосно зареготали на Максимів дотеп, перебивши своїм сміхом слова популярної пісеньки, яка саме зараз звучала фоном на радіо.

— Тут, у горах, люди дуже консервативні й не надто полюбляють, коли їм нав'язують зміни в їхніх ідеологічних і культурних течіях, — не вгавав мудрувати Максим.

— Схоже, тебе це питання особливо непокоїть, — влучно підколов його Денис.

— Дене, дивися на дорогу, добре?! — не оцінив жарту у свій бік Максим. Після цього він ображено натягнув навушники, як це робив завжди, коли страждало його себелюбство. Найпевніше, там грала котрась із тих попсових пісеньок, які набирають десятки мільйонів переглядів в інтернеті, хоч сам

Макс завжди вдавав, ніби слухає рок. Ми з Віталіком душилися зі сміху на задніх сидіннях, намагаючись не дратувати нашого гонористого друга. Тому залишили його наодинці з улюбленими піснями і, варто визнати, об'єктивними стереотипами про місцеве населення.

Максим був барабанщиком у нашому, як ми вважали, рок-гурті. Ден з Віталіком — гітаристами. Я вдавав із себе звукорежисера, хоч насправді тямив у цьому не краще, ніж в археологічних розкопках. Вони троє втягнули мене в усе це трохи більше року тому, хоч, бачить Всевишній, я опирався, скільки міг. Через деякий час після нетривалих репетицій ми навіть дали кілька концертів. Здебільшого в невеликих містечках Західної України. Це надало нам серйозних підстав відчувати себе рок-зірками. Особливо відзначився я, коли на виступі з нагоди 250-річчя надання Магдебурзького права місту Заліщики ногою випадково висмикнув із живлення комбопідсилювач Денової електрогітари. На щастя, радісна публіка з периферії, яка зібралася тієї літньої днини в тамтешньому клубі, навряд чи помітила щонайменші зміни під час концерту, адже організатори заходу поставили виступ невідомого львівського гурту на доволі пізній вечір, коли захмеліла заліщицька молодь уже була неспроможна відрізнити рокерів від хору Григоріанських монахів.

Цей прикрий випадок ледь не залишив нас навіть без того скромного гонорару, який нам обіцяли. І він відчутно вдарив по моїх хитких позиціях у колективі. Сидячи потім в одному з місцевих барів, який, я б не здивувався, бачив ще перші укази Євгена Петрушевича, та цмулячи дешеве світле пиво з на диво уцілілих до наших часів гранованих келихів, ми ділилися враженнями від пережитого дійства:

— Та кажу тобі, що там за ширмою темно, хоч в око стрель, — виправдовувався я. — Вирішив у туалет збігати, доки ви грали, і ненароком зачепив той чортів кабель.

— Хороший з тебе звукач, коли під час виступу бігаєш відливати, — Денис усе ніяк не вгавав зі своїми докорами.

— Послухай, ніхто нічого не помітив, бо п'яні були там усі, як чіп.

— Але це все одно дуже непрофесійно з твого боку, — втрутився в розмову Віталік, відомий серед нас своєю прискіпливістю до важливих, на його думку, деталей та любов'ю до концентрації уваги на відвертих банальностях. Через це ми колись навіть дали йому не надто оригінальне прізвисько Капітан Очевидність, однак воно чомусь не прижилося. Мабуть, через свою довжину.

— Добре-добре, визнаю свою провину, — скорився я перед цим ураганом Катріна з докорів та критиканства. — Щоб ви не сумнівалися в моєму каятті, готовий оплатити рахунок.

— Навряд чи сто двадцять гривень за чотири бокали пива — це та ціна, яка може зробити твоє каяття аж настільки щиро-сердечним. Враховуючи, що особисто я навряд чи наважуся замовити тут щось з їстівного, особливо он ту копчену рибину, яка так і дивиться на тебе сповненим зневаги поглядом, — Ден як завжди вражав своєю розважливістю та красномовством, діловито обтираючи рукою піну з верхньої губи.

Власне, Денис був найвідповідальнішим і найдорослішим у нашій компанії. Й не тільки за віком. Окрім власної квартири, машини та високооплачуваної роботи, він міг похизуватися також цілком законною дружиною та двома дітьми. Це— аргументи, які перетворюють тебе в повноцінного члена соціуму не гірше за кругленький рахунок у банку.

Ми знайомі з Деном ще з дитинства, і він завжди був мені за такого собі типового старшого брата — талановитішого, розумнішого й успішнішого. В іграх за шкільну футбольну команду Денис постійно проявляв себе краще за мене. Зазвичай, коли він укотре проводив вдалий матч, я навіть не вставав із лави для запасних гравців. Пізніше, у студентські роки, коли ми вже ходили разом у клуби та караоке, усі дівчата найперше звертали увагу на високого, міцно збитого легеня в рокерських кросівках, тісних шкіряних штаних та з триденною щетиною на обличчі. Очевидно, що ним був не я.

Саме в одному з таких закладів Денис зустрів свою майбутню дружину Віту, яка з двох залицяльників зробила очевидний вибір для будь-кого, хто здатний логічно мислити. Не